

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce **E. a. s.**, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Joštova 8, Brno, zast. JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou, Pellicova 8a, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2002, č. j. R 43/2002,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2002, č. j. R 43/2002 zamítl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozklad podaný proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2002, č. j. S 45C/02-2617/02, kterým nebylo žalobci přiznáno postavení účastníka řízení podle ust. § 21 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů.

Žalobce namítá, že rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech; žalovaný neposoudil řádně všechny okolnosti jím uvedené a v řízení prokázané. Žalobce, právní nástupce společnosti B. P., a. s., s nímž je nadále jednáno (usn. č. I. 62), požádal o přiznání účastníka řízení zahájeného žalovaným dne 22. 2. 2002 na základě návrhu společnosti L. H.-I., GmbH (dále LHI), se sídlem v Rakousku, ve věci povolení spojení soutěžitelů (LHI jako kupující a D. S. C. & B. AG se sídlem v Německu jako prodávající); na základě smlouvy

o koupi akcií společnost LHI získá 95,33% akcií společnosti R., a. s., se sídlem v R. V rozkladu, který žalovaný podal proti rozhodnutí žalovaného, namítal především, že mezi ním a společností LHI probíhala obchodní jednání, ze kterých vyplynulo, že zahraniční společnost má v úmyslu ovládnout trh v oblasti keramických obkladů na území České republiky, a to za použití metod a prostředků, které by mohly být považovány v některých případech v rozporu s poctivým obchodním stykem a dobrými mravy. Napadenému rozhodnutí vytýkal také neurčitost a nedostatek odůvodnění, když žalovaný mu nepřiznal postavení účastníka z důvodu, že by to nebylo účelné, aniž by toto své tvrzení o neúčelnosti přiznání postavení účastníka řízení odůvodnil.

Rozhodnutím o rozkladu ze dne 9. 5. 2002, č. j. R 14/2002 žalovaný původní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání s tím, aby správní orgán věnoval dostatečnou pozornost argumentaci žalobce věcnými důvody, které ho vedly k podání žádosti o přiznání postavení účastníka řízení, dále uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se nezabývalo konkrétními důvody uvedenými v žádosti ze dne 25. 3. 2002 a ani nevysvětlilo skutečnosti, pro které bylo přiznání postavení účastníka odepřeno, když nebylo jednoznačně vysloveno, zda skutečně mohly být práva a nároky žalobce podstatně dotčeny.

V rámci nového projednání žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 7. 2002, č. j. S 45C/02-2617/02 deklaroval, že žalobci postavení účastníka nenáleží, přičemž zdůvodnil, že žalobce jako jeden z konkurentů spojujících se soutěžitelů pocítující ohrožení konkurenčního prostředí v důsledku posuzovaného spojení dostatečně neprokázal, že jeho konkurenční práva či povinnosti mohou být rozhodnutím ve věci povolení dotčeny. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad, v němž namítal, že žalovaný neposoudil všechny dostupné důkazy a neposoudil okolnosti uvedené v jeho žádosti ze dne 25. 3. 2002 a zejména v jeho přípise ze dne 19. 7. 2002, včetně protokolu o svědecké výpovědi svědka pana O. K. a dále neposoudil okolnosti nasvědčující tomu, že společnost LHI má v úmyslu ovládnout trh v oblasti keramických obkladů na území České republiky, a to metodami, které by mohly být v některých případech považovány za jednání v rozporu s poctivým obchodním stykem a dobrými mravy a bylo by je možné tím považovat za nekalosoutěžní jednání. Možným spojením soutěžitelů, kdy by se spojoval subjekt dopouštějící se takového jednání by byla podstatně dotčena i práva žalobce jako soutěžitele na relevantním trhu, na němž musí být dodržována veškerá zákonná ustanovení právního řádu ČR. Žalovaný však neposoudil informace žalovaného vyplývající zejména z výpovědi výše uvedeného svědka, z nichž je zřejmé, že ze strany společnosti LHI mělo k protiprávnímu jednání dojít. Spojením soutěžitelů by došlo k výraznému posílení dominantního postavení společnosti LHI na relevantním trhu, a tím by byla podstatně dotčena práva žalobce, zaručující mu dle § 41 obchodního zákoníku svobodně rozvíjet soutěžní činnost v zájmu dosažení hospodářského prospěchu.

V rozhodnutí ze dne 29. 10. 2002 o zamítnutí rozkladu podaném proti novému rozhodnutí, které je nyní žalobou napadáno, odůvodnil předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nepřiznání postavení účastníka řízení žalobci tím, že tento porušení, resp. dotčení svých práv dovozuje z možného nekalosoutěžního jednání společnosti LHI v důsledku posílení jejího dominantního postavení na trhu. Uvedl dále, že při posuzování navrhovaného spojení soutěžitelů zohlednil kriteria výlučně stanovená zákonem o ochraně hospodářské soutěže; i kdyby tedy považoval za žádoucí námitce nekalosoutěžního jednání přisvědčit, šlo by o jednání, jemuž v rámci působnosti žalovaného nelze nijak zabránit ani zajistit, aby takové jednání bylo ukončeno. Oblast nekalé soutěže je upravena příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku a její řešení spadá do kompetence soudu. K námitce

žalobce, že zákonná ustanovení právního řádu ČR musí být dodržována všemi soutěžiteli tak, aby třetí strany nebyly v důsledku protiprávního jednání kráceny na svých právech, žalovaný zdůraznil, že uvedené tvrzení žalobce je natolik obecné, že nelze bez uvedení dalších konkrétních okolností dovést, která konkrétní práva žalobce by mohla být rozhodnutím o nepřiznání postavení účastníka řízení dotčena, obecný odkaz na ust. § 41 obchodního zákoníku, deklarující svobodný rozvoj soutěžní činnosti nelze bez dalšího považovat za dostatečně konkrétně vymezené dotčené právo.

Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného. Tvrdí, že žalovaný při svém správním uvážení neposoudil veškeré okolnosti a skutečnosti jím uvedené, zejména nepřihlédl k výpovědi svědka pana O. K. o jednání společnosti LHI, při němž nenaplněním podepsané neodvolatelné smlouvy a následným jednáním ze strany společnosti LHI a jí nepřímou ovládané společnosti Ch. k. z. byla žalobci způsobena újma majetkové i nemajetkové povahy a žalobce byl tímto jednáním omezován ve svém právu dle § 41 obchodního zákoníku. Rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za nezákonné, neboť správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a postupoval v ní s cílem za každou cenu nerozšířit okruh účastníků, byť na širší účast účastníků klade důraz komunitární soutěžní právo.

Žalovaný v písemném vyjádření odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Považuje za nesporné, že žalobci nesvědčí postavení účastníka v daném řízení dle věty první § 21 odst. 1 zákona, neboť o jeho právech a povinnostech se v řízení o povolení zmiňovaného spojení nerozhodovalo. V úvahu tedy může přicházet pouze fakultativní přiznání účastenství na základě splnění podmínek věty druhé cit. ustanovení. Žalovaný pečlivě zkoumal všechny důvody uváděné žalobcem; o tom svědčí i to, že v průběhu řízení bylo původní rozhodnutí předsedou Úřadu zrušeno a věc vrácena k novému projednání právě za účelem, aby žalobce své námitky konkretizoval a správní orgán prvního stupně tyto námitky vyhodnotil. Žalovaný v rozhodnutí o povolení spojení ve prospěch zachování účinné soutěže stanovil mj. i podmínku zachovat pro všechny konkurenty spojujících se soutěžitelů otevřenou distribuční síť, fungující na principu volného a rovnoprávného přístupu za účelem realizace dodávek jejich výrobků, surovin a materiálů, což svědčí o tom, že věnoval značnou pozornost argumentaci skutečných i potenciálních konkurentů spojuvaných soutěžitelů z hlediska jejich možných obav o zdravé soutěžní prostředí na trhu a o rozvíjení vlastní podnikatelské činnosti. V této souvislosti žalovaný poukazuje i na ust. § 19 odst. 1 zákona, podle něhož může rozhodnutí o povolení spojení zrušit, pokud účastníci řízení jednají např. v rozporu s podmínkami, které byly stanoveny. Ze všech uvedených důvodů navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Podáním ze dne 27. 5. 2003 byla ze strany žalobce soudu oznámena osoba zúčastněná na řízení, a to společnost ITS S.p.A se sídlem M., V. M. D. L., 20 C 41100, Itálie, jejíž postavení v řízení odůvodnil žalovaný tím, že uvedená společnost jako akcionář a původní investor do společnosti žalobce, jejíž investice byla právě v souvislosti s jednáním společnosti LHI a ostatních společností tohoto koncernu v podstatě znemožněna a byla jí způsobena škoda.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle § 132 zák. č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“) z Vrchního soudu v Olomouci. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (§ 130 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 75 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Podle druhého odstavce návrhovaatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. V daném případě však je zcela vyloučeno, aby označená italská společnost přicházela v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení, jestliže z povahy věci – schválení fúze – není přímo dotčena ve svých právech a povinnostech napadeným rozhodnutím, které se jí přímo netýkalo; nemůže být přímo dotčena ani tím, kdyby rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno. Uvedené ustanovení zákona nelze vykládat extenzivně tak, aby bylo možno v mezním případě za osobu zúčastněnou pokládat miliony zákazníků, kteří tak či onak mohou se cítit dotčeni schválenou fúzí. Protože zjevně nejde o osobu zúčastněnou na řízení, nebylo namístě vydávat o tom rozhodnutí.

V posuzovaném případě žalovaný rozhodoval za účinnosti zákona č. 143/2001Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o soutěži“) ve znění platném do 31. 5. 2004, když byl s účinností od 2. 6. 2004 změněn zákonem č. 340/2004 Sb. m. j. i v ustanovení § 21 odst. 1. Podle tohoto ustanovení ve znění platném v době rozhodování žalovaného, co se týče obecné definice účastníka a jež se pro nedostatek speciální úpravy vztahuje na případ spojování soutěžitelů, účastníkem řízení je ten, o jehož právech nebo povinnostech stanovených tímto zákonem má být v řízení rozhodnuto. Úřad může přiznat postavení účastníka řízení i osobě, jejíž práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím Úřadu vydaným podle tohoto zákona podstatně dotčeny, pokud tato osoba před ukončením řízení o přiznání postavení účastníka řízení Úřad požádá.

Především při srovnání s předchozí právní úpravou, totiž zákonem č. 63/1991Sb., o ochraně hospodářské soutěže, obecná definice účastníka řízení (§ 12 odst. 2) za takové považovala návrhovaatele, podnikatele, proti němuž řízení směřuje, a podnikatele, jemuž je působena újma. Řízení se mohly dále zúčastnit osoby, sdružení osob, jejichž zájmy mohly být rozhodnutím dotčeny, zejména svazy podnikatelů a spotřebitelů, které Úřad na jejich žádost k jednání přizval. Zákon č. 286/1993Sb. upravil tuto definici do té podoby (později převzaté i do zákona č. 143/2001 Sb., ve znění zákona č. 340/2004Sb., § 21 odst. 1), že účastníkem řízení je soutěžitel (později „ten“), o jehož právech nebo povinnostech stanovených tímto zákonem má být v řízení rozhodnuto. Ovšem pro rozhodné období vymezeném od 1. 7. 2001 do 1. 6. 2004, platila právní úprava uvedená v předchozím odstavci.

Ze správního spisu z hlediska posuzovaných skutečností stran nepřiznání postavení účastníka řízení vyplynulo následující. Na návrh společnosti L. H.-I. GmbH, se sídlem P., W. 1, Rakousko bylo dne 22. 2. 2002 zahájeno správní řízení ve věci spojení soutěžitelů podle ust. § 12 a násl. zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Navrhovatel žádal

o povolení spojení soutěžitelů, ke kterému dochází na základě „Smlouvy o koupi akcií“, kterou uzavřely společnosti LHI jako kupující a D. S. C. & B. AG, se sídlem S., 53347 A.-W., SRN, jako prodávající a v jejímž důsledku získá společnost LHI 95,33% kmenových akcií společnosti R. Dne 26. 3. 2002 podal žalovaný návrh na přiznání postavení účastníka řízení ve smyslu ust. § 21 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. Tuto žádost odůvodnil obavou z posílení dominantního postavení spojovaných společností na trhu. Rozhodnutím ze dne 2. 4. 2002, č. j. S 45C/02-1322/02 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl poté, kdy neshledal splnění podmínek pro přiznání postavení účastníka řízení dle § 21 odst.1 zákona tak, že postavení účastníka žalobci nepřiznal. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž rozhodl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 9. 5. 2002, č. j. R 14/2002 tak, že rozhodnutí, kterým nebylo přiznáno žalobci postavení účastníka řízení ze dne 2. 4. 2002, č. j. S 45C/02-1322/02 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí s odůvodněním, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s otázkou, zda rozhodnutím ve věci mohou být dotčena práva či povinnosti žadatele o přiznání postavení účastníka řízení, popř. jeho nároky vyplývající z práva objektivního, a pokud by tomu tak bylo, zda jde o takové dotčení, jež lze kvalifikovat jako podstatné. Správní orgán však nevěnoval dostatečnou pozornost argumentaci žadatele věcnými důvody, odůvodnění rozhodnutí ani nevysvětlilo skutečnosti, pro které bylo postavení účastníka řízení odepřeno. Rovněž jednoznačně nevyslovil, zda skutečně mohly být práva a nároky žadatele vyplývající z objektivního práva rozhodnutím přímo podstatně dotčeny. Toto pochybení žadatele zjevně zkrátilo na jeho zaručených právech a bylo důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Dále rozkladový orgán konstatoval v odůvodnění svého rozhodnutí, že správním orgánem prvního stupně odůvodňovaná rychlost a hospodárnost řízení nesmí být na újmu přesnému a úplnému zjištění skutečného stavu věci. Rovněž shledal, že ve spise není obsažen žádný dokument, ze kterého by vyplývala možnost žadatele vyjádřit se k podkladu napadeného rozhodnutí i ke způsobu jeho zjištění. Správnímu orgánu bylo uloženo, aby se v novém rozhodnutí zabýval otázkou, zda mohou být práva a povinnosti žadatele rozhodnutím o spojení soutěžitelů podstatně dotčeny.

Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2002, č. j. S 45C/02-2617/02 nebylo v novém řízení přiznáno žalobci postavení účastníka řízení s tím, že žadatel neprokázal možnost dotčení svých konkrétních práv či povinností v důsledku uskutečnění předmětného spojení, když svou žádost o přiznání postavení účastníka řízení zdůvodnil toliko obavami o další posílení dominantního postavení společnosti LHI a snížením počtu významných soutěžitelů na relevantním trhu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který žalovaný zamítl rozhodnutím, v němž konstatoval, že důvody, které žalobce uvedl v rozkladu nejsou takovými důvody, které by zakládaly nárok na přiznání účastníka řízení, a to ani podle ust. § 21 odst. 1 věty první zákona, ale ani podle věty druhé téhož ustanovení. Předmětné řízení nebylo totiž vedeno přímo o právech žalobce, popř. jeho nárocích plynoucích z práva objektivního. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, který v odůvodnění jednoznačně vyslovil, že nebylo doloženo a prokázáno, že by skutečně mohla být práva žadatele dotčena. Toto rozhodnutí je nyní napadáno žalobou.

Rozhodující je zodpovězení otázky, zda bylo žalobci po právu upřeno postavení účastníka řízení ve věci týkající se povolení spojení, či nikoliv.

Účelem zákona je ochrana konkurence jako ekonomického jevu, nikoliv ochrana jednotlivých účastníků trhu. Ti jsou proti narušitelům soutěže nepřímou ochranou výkonem pravomoci Úřadu, vykonávajícího dozor nad tím, zda a jakým způsobem soutěžitelé plní

povinnosti vyplývající pro ně z tohoto zákona nebo z rozhodnutí Úřadu vydaných na základě zákona o soutěži.

Zákon konstruuje pojetí účastníka řízení tak, že je jím přímo ze zákona pouze ten, o jehož výlučně objektivních právech a povinnostech má být rozhodnuto. Jde tak o případy, kdy se řízení vede o jeho nárocích plynoucích z práva objektivního, nikoli o subjektivních zájmech, které toto objektivní právo chrání. Účastníkem tedy nemůže být ten, kdo v daném případě nedisponuje pozitivně vymezeným právem nebo není stížen pozitivně vymezenou povinností, kdy právě o těchto konkrétních právech a povinnostech má být v řízení rozhodnuto. Ustanovení § 21 odst. 1 věta druhá zákona o ochraně hospodářské soutěže je tak speciální odchylnou úpravou od obecné definice účastníka řízení a nad rámec věty první rozšiřuje účastenství na osobu, jejíž práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím Úřadu vydaným podle tohoto zákona podstatně dotčeny. Subjektivní právo má význam jako předpoklad konkretizace povinností, stává se součástí skutkové podstaty podmiňující tuto konkretizaci. V klasickém schématu je-li A, má být B, je obsažen jako předpoklad povinnosti B zákrok oprávněného, který jej uskutečňuje typickou formou – žalobou. Řízení o tomto nároku je procesem konkretizace a vede ke vzniku rozhodnutí (individuální formy), jehož prostřednictvím se nárok oprávněného staví najisto, nebo se zamítá. Ne nepodstatná je přitom otázka vynutitelnosti povinnosti a s ní související problematika tzv. *leges imperfectae*. Jak jednoznačně vyplývá z předmětu úpravy zákona, nechrání tento jednotlivé soutěžitele, nýbrž chrání soutěž na trhu zboží. Jedná se tudíž o objektivní zájem společnosti na zachování účinné hospodářské soutěže, ale nikoli na subjektivních právech jejich jednotlivých účastníků. Jak vyplývá z ust. § 1 odst. 1 cit. zákona, ochrana je prostřednictvím Úřadu poskytována nikoliv individuálním soutěžitelům a jejich zájmům, ale zachování soutěžního prostředí. Rozhodování o spojování podniků soutěžitelů přitom není řízením kontradiktorním.

Na základě shora vysloveného tedy žalobci nesvědčí účastenství podle § 21 odst. 1 věta první cit. zákona, neboť o jeho právech a povinnostech se ve smyslu citovaného ustanovení nejedná.

Druhá definice účastníka řízení je postavena na volné úvaze správního orgánu, přiznala-li takové postavení tomu, jehož práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím Úřadu podstatně dotčeny. Tak tomu ovšem v případě žalobce nebylo.

Námítku, pokud jde o získání podílu společnosti na trhu a posílení dominantního postavení, je třeba odmítnout, neboť otázky související s koncentrací uvedeného podílu akcií v rukou jednoho subjektu, byť by měly vliv na činnost žalobce, nepředstavují téma, které by měl žalovaný úřad brát v úvahu, neboť nesouvisí přímo s obsahem posuzování fúze, nýbrž týká se po výtce vztahů soukromého práva. Co se týče možnosti, že by spojené subjekty mohly ohrozit podnikání žalobce a dopouštět se nekalosoutěžního jednání, náleží řešení případného sporu obecným soudům rozhodujícím v civilním soudnictví (§ 7 odst. 1 o. s. ř. za použití § 9 odst. 3 o. s. ř.).

Pokud se případné změny situace na trhu po schválení spojení soutěžitelů dotýká, jde o otázky, které bytostně přísluší zodpovědět právě Úřadu v procesu povolování spojení, a nelze je řadit k podmínce, za níž mohl být status účastníka řízení případně přiznán. Ani v té době platný čl. 18 Nařízení (EHS) č. 4064/89 a (ES) č. 1310/97 nepožadoval, aby v rámci řízení o fúzi byla třetím stranám přiznána též procesní práva jako spojujícím se subjektům; námítka žalobce stran komunitárního práva je tak nedůvodná. V řízení o udělení povolení spojení podniků soutěžitelů, zahajovaném na žádost o spojení soutěžitelů, je povolující orgán povinen

přesně a úplně zjistit skutečný stav věci /§ 21 odst. 8 zákon a o soutěži, § 32 odst. 1 zák. č. 71/1967Sb., o správním řízení, (správní řád)/. V zájmu zajištění informovanosti ostatních subjektů je rozhodující orgán vždy podle § 16 odst. 1 zákona o soutěži povinen zveřejnit v Obchodním věstníku každý návrh na povolení spojení neprodleně po jeho obdržení. V předmětném řízení byla informace o zamýšleném spojení publikována v Obchodním věstníku č. 11/02 ze dne 13. 3. 2002 pod zn. 144321-11/02. Žalobce měl možnost veškeré podněty relevantní pro rozhodnutí Úřadu včas uplatnit a bylo na žalovaném, aby své rozhodnutí nejen náležitě odůvodnil, ale aby bylo s ohledem na veškeré námitky schopno obstát v realitě ekonomického života; v tom spočívá úkol a konečná zodpovědnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže za zachování *fair* soutěžního prostředí na trhu. V tomto směru rozhodnutí žalovaného obstálo.

Při aplikaci § 21 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže je nezbytné ujasnit si obsah tohoto ustanovení z hlediska možností, které se správnímu orgánu nabízejí. Tato právní norma totiž v sobě obsahuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení. Neurčitý právní pojem, zde představovaný „podstatným dotčením“ práv nebo povinností nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. V předmětném paragrafu pak odpovídá této kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení dikce „...může přiznat postavení účastníka řízení i osobě, jejíž práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím...podstatně dotčeny“. Samotné správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; za splnění těchto předpokladů není obecný soud oprávněn z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Je tak přijatelný závěr žalovaného o tom, že nebylo vedeno řízení o právech, nárocích, resp. povinnostech žalobcových, ovšem soutěžní zájmy že dotčeny být mohou; žalobcova práva nebo povinnosti nemohla být meritorním rozhodnutím Úřadu ve věci podstatně dotčena. Žalovaný Úřad vycházel ve svém rozhodování o přiznání postavení účastníka řízení z řádně zjištěného stavu a v rámci své diskreční pravomoci svěřené mu zákonem (§ 21 odst. 1 druhá věta) a v mezích správního uvážení věc posoudil tak, že postavení účastníka řízení žalobci nepřiznal. Takové rozhodnutí je plně v jeho pravomoci a soud nezákonnost ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. takového rozhodnutí s ohledem na shora vyslovené neshledává.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1, 4 a 7 s. ř. s., neboť i když žalovaný má ze zákona právo proti neúspěšnému účastníkovi na náhradu nákladů řízení, které uplatnil, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů státu zcela nepřiznává. Soud tak učinil s ohledem na skutečnost, že ze zákona není pro žalovaný správní orgán zastoupení advokátem povinné a Úřad disponuje vlastními odborníky s právním vzděláním, kteří mohou před soudem vystupovat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu